

gere og bedre for medlemmerne. Der har ikke været et eneste argument, der har bevist det modsatte.

Arbejdsministerens forslag er et alvorligt anslag mod den personlige frihed og organisationsfriheden. Forslagets eneste baggrund må være lefleri for de store forbund, som støtter arbejdsministerens parti med økonomiske midler. Flertallet inden for mindretallet er således enig med folketingets fjerde næstformand, der som ordfører for centrumdemokraterne har kaldt dette forslag for »et rent udtryk for pamperi« (se Folketingstidende 1978-79, forhandlingerne sp. 6524).

Flertallet inden for mindretallet er tilhænger af størst mulig personlig frihed og stiller derfor ændringsforslaget, der overlader til de små kasser selv at afgøre, om de vil gå ind i sammenslutninger eller ej.

Et *mindretal inden for mindretallet* (Kurt Hansen (VS)) udtaler:

De henvendelser, arbejdsmarkedsudvalget har modtaget under behandlingen af dette lovforslag, har til fulde vist, at den af arbejdsministeren ønskede centralisering ikke kan begrundes i de forhold, som er anført i bemærkningerne til forslaget. De mindre arbejdsløsheds-kasser har afvist, at de rejste problemstillinger skulle have noget på sig.

Til nr. 3

Ændringsforslaget har det samme sigte som ændringsforslag nr. 4, hvorfor der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 4

Som begrundelse for en række af de ændringer, arbejdsministeren har foreslået i nærværende lovforslag, er fremført, at ændringer i beskæftigelsessituationen har medført behov for justeringer, der kan sikre, at arbejdsløshedsforsikringen virker efter sin hensigt. Netop § 55 har klart vist sig at være uhensigtsmæssig, medmindre der er klart ønske om at skubbe de svageste ud af arbejdsmarkedet.

I en situation med flere hundredtusinde arbejdsløse har det klart vist sig at være helt urimeligt at stille det i paragraffen indeholdte arbejdskrav. Det har givet tilbagevendende problemer og vil fortsat give det, hvis ikke

paragraffen ændres eller bortfalder. Bortfald af paragraffen må selvsagt ikke betyde en svækkelse af bestræbelserne for at udvide beskæftigelsen. Den samfundsmæssige værdi af fuld beskæftigelse bør være incitament nok. Desuden er paragraffen udtryk for en helt urimelig mistæneliggørelse af den enkelte. Realiteten er, at alle har behov for at arbejde og bruge sig selv uanset de forskellige vilkår, der bydes herfor.

Til nr. 5 og 6

Der henvises til bemærkningerne under nr. 4.

Til nr. 7

Mindretallet er enig i det af arbejdsministeren stillede ændringsforslag vedrørende adgangen til, at medlemmer, hvis ægtefælle driver selvstændig virksomhed, kan oppebære arbejdsløshedsdagpenge. Mindretallet er klar over det omfattende kontrolproblem, dette ændringsforslag indebærer, hvis misbrug skal hindres. Det er imidlertid urimeligt, om dette kontrolproblem skal føre til urimelige konsekvenser for de mange, der ikke har interesse i et misbrug. Om de omhandlede arbejdsløse er reelt arbejdssøgende, vil vise sig ved anvisning af arbejde. Mindretallet finder det således vigtigt at fastslå, at dette ændringsforslag ikke må medføre en stærkt opstrammet praksis omkring det administrativt udviklede begreb: »at stå til rådighed for arbejdsmarkedet«. Mindretallet foreslår derfor samtidig et stærkt forenklet rådighedsbegreb, som indeholdes i en række af de øvrige ændringsforslag fremsat af mindretallet.

Ændringsforslaget tilsigter i øvrigt at sikre dagpenge, uanset hvordan vejrguderne måtte behage at opføre sig, og endelig sikres det, at det bliver arbejdsgiverne, der finansierer arbejdsfordelingsordninger.

Til nr. 8

Det foreslås at ophæve bemyndigelsen til at fastsætte særlige regler for retten til dagpenge for medlemmer, hvis ægtefælle driver selvstændig virksomhed.

Forslaget medfører, at de medlemmer, der har fortabt dagpengeretten efter den såkaldte 130 dages regel, kan genindtræde i dagpen-